

BB SCUDERIA GIANNI

TEAMOVÉ NOVINY 2/2006

Konečně Koráb

Nadpis minulého čísla, když si ho čtu znovu, mohl znít trochu znučeně. „Opět Koráb“ Zní to, jako už je to tu zase, zase jet do toho kopce. Proto musím tento podtón hned v nadpisu napravit. Konečně končí půlrok čekání a je tu (konečně) opět Koráb. Klikatá trať nad kdyňským koupalištěm, která pravděpodobně nemá v republice obdoby. Nikde není tolik vlásenek za sebou na tak pěkném povrchu, jako pod Korábem. Proto se na závody ve Kdyni vždy těším a kdybych neměl za celou sezónu jet žádný jiný závod, Koráb nevynechám. Je věčná škoda, že pořadatel v letošním roce neuvažuje o podzimním repeté, ale buďme rádi za jaro a doufejme, že do příštího roku názor změní.

Loni se mi naskytl možnost startovat ve Kdyni se špičkovými soutěžními vozy, což se projevilo ve výsledcích, kde jsem se umístil v obou závodech v první desítce. Pro letošní jarní závod jsme se vrátili k teamovému žlutému širokému mégane. Přestože před závodem prodělal pár úprav, které ho měly zrychlit, nečekal jsem, že bych mohl vyrovnat loňské výsledky, dosažené s daleko ostřejšími vozy. Jako cíl jsem si tedy určil zlepšení minulého umístění s tímto vozem, což by znamenalo atakovat konec první desítky.

Ještě týden před závody vypadala účast neuvěřitelně. V pátek odpoledne jsme zavezli auto na zdviž, začali odstrojovat motorový prostor a páčit ven agregát. Proč? Za dlouhých zimních večerů začal Honza pomaličku připravovat pro závod ve Kdyni vhodnější převodovku. Práce pokračovaly pomalu, ale týden před termínem konání závodu byla připravena. Preventivně jsme též vyměnili rozvodový řemen. Na ten původní jsme sice najeli jen pár tisíc kilometrů, ale jeho sešlost věkem radila vyměnit. Motor ven odšroubovat převodovku, přišroubovat novou, utáhnout předepsanými momenty a už se opět agregát vznášel na jeřábu nad motorovým prostorem, do kterého se na první pohled rozhodně nemohl vejít. V neděli volné dopoledne a k večeru opět do dílny, zapojit všechny hadice, hadičky a kabely a zkusit nastartovat. Už za tmy jsem zkusil dojet do vedlejší vesnice a zase zpátky a začal chválit Honzovy zlaté ručičky. Auto jelo, žádné neidentifikovatelné zvuky se z něj neozývaly a my byli připraveni na závody. Tedy připraveni, až na ty gumy. Poslední týden před Korábem povětšinou pršelo. Sluníčko vždycky slíbilo, aby se zas schovalo za mraky a zas pršelo. Chvilí jen tak drobně, chvíli jako když leje z konve. Denně jsme zjišťovali, jaké bude v sobotu počasí, abychom správně obuli. Fronty se honily jedna za druhou, ale v pátek už to vypadalo, že by se předpověď mohla vyplnit. Bude prý pěkně, ale odpoledne by mohlo pršet. Zariskovali jsme tedy, obuli slicky a v chladném sobotním ránu vyrazili do Kdyně ke koupališti.

O tom, jak trať kdyňského slalomu vypadá, jsem psal v minulých číslech už několikrát. Kopec v lese, samá serpentýna, krásný hladký asfalt, stromy v těsné blízkosti trati. Předpověď fungovala přesně. Nepršelo a poslední zbytky vody z trati mizely v ostrém studeném větru. 2 obvyklé seznamovací jízdy, obvyklé divadlo pro diváky s elektrickými dečkami na ohřívání pneumatik a už jsem stál na startu první měřené jízdy. Start se moc nepovedl. Jako obvykle. Přijíždím do první levé. Jdu na brzdy. Auto se mi nepatrně smýklo. Bez problémů to vybírám a pokračuji nahoru. V dalších zatáčkách brzdím raději opatrněji. To se projevuje na čase. V cíli jsem 14. I když se oproti minulému působení s mégane zrychlují, výsledek je pro mě zatím zklamáním. Nic však není ztraceno, mám před sebou ještě 2 jízdy. Na startu 2. jízdy drobně prší. Je to sem tam kapka, která se po dopadu na silnici okamžitě odpaří. Je to tedy pořád na suchu. Opět pokažený start. Ještě markantněji, než poprvé. Na startovní čáře mi tak tak nezhasl motor. Musel jsem znovu sešlápnout spojku, desetiny běží. Na dlouhé rovině zkouším vytáčet motor trochu výš, protože podle diváků to nejede. Zarachtá omezovač, další desetiny utíkají rychleji, než auto. Na zbylých úsecích točím míň. Snažím se správně dobrždět do zatáček. Asi ve dvou se mi to daří, jinak jsem na brzdách vždy zbytečně brzy. Do levé za roh, do které vždycky přibrzdím, chci tentokrát podržet. Vyměknu, vrknu. Asi to bylo dobře. 2 černé čáry a z lesa kouká zadek bílého favoritu předjezdce. Projíždím pasáž bez problémů, ještě 2 zatáčky a jsem v cíli. Uvědomuju si pár chyb, které jsem udělal. To, že jsem se zlepšil o 2 sekundy a poskočil na 11. příčku je překvapením relativně příjemným. Náladu se zlepšuje a chystám se v poslední jízdě výkon zopakovat. První skupina aut už odjela a na trať se snáší další a další kapky. Při ohřívání motoru musím občas pustit stěrače, abych viděl, co se venku děje, ale psychicky jsem stále naladěný na suchu. Konečně přicházím na řadu. Silnice už je mokrá, přesto to chci ještě zkusit. Poprvé se mi povedl start. Přijíždím do první zatáčky. Klouže to. Nic si z toho nedělám a jedu dál. Klouže i druhá i třetí. Už je moc vody a je jasné, že ve třetí jízdě už se nikdo nezrychlí. Zvolňuji, není kam spěchat, jsem jedenáctý. Po dojezdu ještě spekuluji, co by, kdyby třeba Jánský, který je přede mnou ve třídě, třeba v poslední jízdě porazil kuželku, ale poražených kuželek bývá na Korábu jako šafránu a tu radost mi Jánský nedělá. Gratuluji mu tímto k vítězství ve třídě.

Končím tedy jedenáctý absolutně a 2. ve třídě, čímž do puntíku opakuji minulý výsledek s mégane z podzimu 2004. Sice jsme auto o pár sekund zrychlili, ale konkurence, jak vidět, také nespala. Zpočátku jsem trochu zklamaný, protože se mi nepodařilo udržet se v první desítce, ale zklamání pomalu ustupuje. Dojel jsem, auto je celé, pěkně jsem se svezl a na o třetinu silnější fabii jsem prostě tentokrát nestačil.

Za SG Jan Šustr

